

usmiljenega srca, ali te solze, katere sta zavoljo sedanjega župana točila, bi radi videli. Bile so morda debele, kakor vinske jagode.“ Pred kratkimi dnevi poprosil je neki posestnik iz Šalovec pisatelja B. F., da bi mu sestavil prošnjo, katero bi moral vložiti pri c. kr. glavarstvu na Ptuiju in ta mu reče, da se prošnji mora priložiti spričevalo občinskega predstojnika, ta pa, izvedevši, kdo je naprošen, da prošnjo sestavi, rekel je, da nič ne da in da bo dal pisatelja B. F., ko ga v svojej občini zasači, iz nje izpoditi. Kaj še več? Mar bo pisatelj B. F. hoteč iti v Ormož, moral prek Šalovec leteti, da ga župan ne zasači? Modra glava šalovskega župana si res mnogo domišlja! Naj sestavi komu kako prošnjo Peter ali Pavel, spričevalo, ako je potrebno, mu župan mora dati; šalovski župan to tudi dobro ve, ali spričevalo po vsej priliki ni dal zato, da ne bi vsled tega prišel zopet v te nesrečne „zeitunge“.

B. Sprehajkovič.

Iz Lemberga pri Šmariji. (Pomilovanja vredno županstvo.) Ni mi tukaj o naših zadnjih občinskih sejah govoriti, kako si je sladkogorski župan A. N.—ak prizadeval za svojo, pisarjevo in slugetovo plačo naše občinske doklade povikšati; temveč želim svetu naznaniti, kako ubogi smo, da imamo takega župana. Dosta, da se je župan 20. nov. t. l. koj po seji s svojim srenjskim „šribarjem“ v oštariji na Sladkigori do drugega dneva prav čudno vedel, na to se drugo jutro privlečejo, župan, njegov pisar G. in tibi sluga Miha k nam, ter z vriskanjem in petjem že predpoldan uganjajo svoje burke s tem, da ranto, ki je čez moj most ob travniku zaprta, popadejo in jo v bližnji potok vržejo! S kako pravico pa!! Smo Vas mar za to izvolili, da bi take pobalinske šale drugim v pohujšanje lovili. Lep izgled in trden značaj se tirja od župana, a tega naš Tona preveč nima!

J. Lipavec.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naše cesarstvo je se nadomoma sprlo z Ruminskim kraljestvom. Donav teče od nas v Rumunsko in dalje v Črno morje; do sedaj so vožnjo po spodnjem Donavu nadzorovali zastopniki evropskih velevlad in prosto brodstvo ondi varovali; najnaprej pa avstrijski uradniki. Temu se upirajo Rumunci in je kralj ove dni v prestolnem govoru slovesno se izjavil, da tujih nadzornikov na spodnjem Donavu ne trpi, t. j. da hoče avstrijski upliv ondi zatreti. Vsled tega je naš poslanik grof Hojš v Bukurešti dobil nalog, z rumunsko vlado malo ali nič več občeati. To pa kaže uže na precej hud razpor. Da se Rumunci toliko upajo, temu utegnejo Angleži, Francozi itd. krivi biti, ki jih ščujejo proti nam. — Državni zbor ima mnogo najvažnejšega dela, toda nemški liberalci tratijo dragi čas z nepotrebnimi vprašanji ali interpelacijami.

— Tako si naredijo priliko, psovati na vlado, pa tudi na naše poslance; tako je štajerski liberalcec dr. Heilsberg vprašal, zakaj so Vesteneka iz Kranjskega zapodili. No, ker je Slovence psoval in jih jezik „Sausprache“ imenoval. Drugi so vprašali, zakaj so se česki in nemški dijaki v Kuchelbadu topli? No, ker so Nemce nemški listi in Judi ščuvali. Tretji je vprašal, zakaj je „Länderbank“ več pravic dobila, kakor razne banke, katere v rog Juda Rothschilda trobijo? No, zato ker jih je vredna in potrebna bila. Sedaj obravnavajo vojaško postavo, katero hočejo prenameniti in znatno polajšati. Tega smo res potrebni. — Slovani smo zgubili očeta Bleiweisa in voditelja v borbi za svoje narodne pravice. Na njegovo mesto izvolili so kranjski poslanci precej po pogrebu Bleiweisovem g. Svetca, notarja in poslanca. To je srečna izvolitev, kajti Svetec je uže mnogozaslužen boritelj, star prijatelj Tomanov, Bleiweisov, Kostov, in je zlasti v zadnjem kranjskem deželnem zboru zopet pokazal se kot izvrsten politikar in spreten govornik. G. Svetec je res pravi mož. Bog ga ohrani!

Vnanje države. Bismark je v državnem zboru javno izrekel, kako so ga liberalci zapeljali in posilili v preganjanje katoličanov. Toda on je sprevidel, da so to ne samo iz sovraštva do sv. Cerkve storili, ampak da bi leži s svojimi Judi vred nemški narod gmotno na nič spravljali, sebe pa bogatili. Zato daje sedaj liberalcem slovo in hoče s katoličani in konservativci potegniti, ob enem pa grdo preganjanje katoličanov ustaviti. Čudna so res božja pota! — Ruski car je baje zopet voljen, sniti se z našim cesarjem. — Greški kralj je došel v Volo, zadnje od Turkov v Tesaliji zapuščeno mesto, ter je bil od 40.000 ljudij navdušeno sprejet. V Egiptu delajo na to, da bi deželo od Turčije popolnem odtrgali. — Italijani se močno bojijo Bismarka, ker vedno bolje papežu prijazni prihaja. — Francoski minister Bert je katoliškim redovnikom pridgati prepovedal; to je freimaurerska svoboda, Boga, sv. Cerkev psovati, to sme vsak, božje resnice oznanovati, to je prepovedano. Jud Gambetta bode v kratkem predsednik republike. — Angležem se Irci močno ustavljajo v Irskem, vsaki dan poroča se o umorih in požarih; mesto London, največje na svetu, hočejo užgati. Srd je strašen med Irci in Angleži; angleška ladija zasačila je arabske tolovaje na morji ob južni Afriki, ki so ladijo polno zamorskih sužnjeval peljali. Angleži pa tega ne trpijo; nastane boj, toda Arabi se trdovratno branijo in nidejo; angleški kapitan in 3 mornarji so mrtvi.

Za poduk in kratek čas.

Črtica iz zgodovine regimenta Litzelhofen št. 47.

Ko smo l. 1828 v 5. razred latinskih šol v Mariboru prišli in je neusmiljeno strogi Rigler

takrat tisti razred učil, bežal je, kdor je le mogel v druga mesta študirat, kajti Rigler je tako hudo trebil, da od 40 dijakov, kojih nas je iz 4. razreda, od dobrega profesorja Čeba v 5. razred prišlo, nas je k veliki noči komaj polovica ostala, drugi so večjidel v Novomesto ali v Karlovec pobegnili.

Janez Ilešič (takrat še Illeschitsch) rojen v Ptujski župniji sv. Petra in Paula dobil je tudi nasvet: da naj gre! Ves potrt in žalosten hodi po mestu, in premišljuje, kam bi se siromak le podal, kajti v daljna mesta iti ni gleštal penez, niti poguma. Svetuje mu nek vrli prijatelj rekoč: veš kaj Janez, pojdi k gospodu obristu pa se daj k vojakom zapisati, ker čez $\frac{1}{2}$ leta boš tako ali tako odrjatan.

Naprosi se grofica Radeckijeva, supruga slavnega maršala, naj bi vbogega dijaka obristu Pitnerju priporočila in ker je Janezov oča, akoravno solznimi očmi tudi privolil, se nagovori še tadajni adjutant g. Pirkuč, naj Janeza k obristu sprejme. Milostljivi baron Pitner Janeza prijazno sprejme, od glave do nog smehtaje gleda in veli, naj koj pri njem ostane. Sprva je Janez pomagal konjem streči, jahat se učil, čez nekaj tednov v pisarnico in sred posta v kasarno prišel in frajtar postal. Spomladi prišel je general grof Kinski svoj regiment obiskat. Ko je bataljon na prostoru za vojaške vaje tik pokopališča mestnega v dolgih vrstah stal, hodi Kinski gori in doli in pogleda vsakega moža; ko do Janeza pride, postoji, vpraša nekaj obrista, ukaže, da naj Janez iz vrste stopi. Kinski gleda krasnega junaka od glav do nog, se prijazno obrne in gre naprej. Ko v kosarno pridejo in svoje orožje odložijo, pride Feldwebel in reče na glas: Korporal Ilešič se naj pripravi na marš, jutre zjutraj ob 5. pojde v Solnograd. Zjutra ob 4. se mu veli na pošto iti, urno pobere Janez svoja kopita, gre na pošto in čaka, kaj da bo? Nekaj trenutkov preden pet odbije, se pripelje general Kinski, spremljan od oficirjev celega bataljona, Janez mora k poštnemu kondukterju vstati, kučjaš zatrobi, hajd naprej in naš Janez se pelje v Solnograd.

Nekaj let je pri Kinskiju pisal. Kajti pisati je znal čudno lepo in čez nekaj let pride Ilešič že kot oficir k regimentu nazaj. Več let bil je komandant invalidov v Ptui, krog in krog poštovan in priljubljen. Ko se vojska z Danci vname, mora kapitan Ilešič tudi tje, že gredoč bil je povišan, in junaško se je vojskoval, dokler ni bil ranjen; ranjeni obrist se vrne proti domu, a rana se skujša, obrist Ilešič v Berlinu umerje, slovesno od Prusov pokopan. Sošolcem pa je upanje: svojemu prijatelju slovesno veselico narediti po vodi splavalo. Mislili smo namreč z njim vsi še živi nekdanji sošolci se združiti in čestitati mu — o Bog daj! da se na božji desnici zopet vidimo!

Tribunski.

Smešnica 49. Na Dunaji v nekeji utici stopi pred starca nek zmešan človek, ki je vse v loteriji zastavil, pa ga vpraša: „Je res, da znate vi duhove rotiti in klicati, da bi loterijske številke naprej povedali?“ Starec pomeži malo, po tem pa reče: „Znam, znam! pa le noče nobeden priti.“

Slavomil.

Razne stvari.

(*Soilli cesar*) so za šolo v Vitanji darovali 300 fl.

(*Znana „Cillier Zeitung“*) javka, da se jej slaba godi, ker jo „Slov. Gosp.“ nadleguje in jene „freimaurerje“ iznemirja. Išče toraj uže pri duhovnikih tujan do kanonikov zaslombe ter jim pošilja liste brezplačno! Uboga revica! Freimaurerskega lisjaka vendar le spoznajo, če se tudi v ovčjo kožo zagrne! Naj se le drži Celjanka svojega celjskega opata; ta ima „vest“, katera mu ne dopušča zoper Celjanko postopati! Drugi imamo precej drugačisto „vest“.

(*Dete umorila*) je kasinska dekla v Mariboru, vrgla je otroka z mosta v Dravo.

(*Mariborska čitalnica*) napravi dne 8. dec. t. l. zvečer lepo svečanost v slovo pesnika Prešerna, v nedeljo 11. dec. je jour fix. Govori č. g. dr. Pajek o „šegah štajerskih Slovencev.“ Začetek vselej ob $\frac{1}{2}$ 8 zvečer.

(*V Šmariji pri Celji*) so tatje hoteli sodnijske uradnice izropati, so pa bili zapodeni.

(*Ustrelil*) je v Veliki nedelji financer gosp. Smode krošujarja s tabakom in tata Šinkota v nogo, ker se nij hotel podati. Šinko je umrl.

(*V Gomilici*) je pasterkinja postarjeva ljudi za več kakor 1400 gold. ogoljufala in je obsojena tri leta v ječo.

(*Železnico merijo*) od Spielfelda do Radgone in sedaj se tudi nekateri sv. Lenarčani zanimajo: kaj pa, ko bi železnica iz Maribora nad sv. Lenart šla proti Radgoni?

(† *Umrli*) je v Celovci častiti oče kapucin Remigij Lipež.

(*V Brašlovcih*) bil je napovedan shod dne 27. novembra t. l. da se osnuje posojilnica. Zavoljo konfiskacije nam ni bilo mogoče, shoda najaviti. Nadejamo se in želimo vkljub temu srečnega vspeha blagim domoljubom!

(*Neopaznemu pokrivaču*) je iz grada v Mariboru zletela opeka iz rok in pala g. lsepovej 7letnej deklici na glavo. Da je ni ubila, zabranil je močni klobuk.

(*Zastrupili*) so baje ženo Senegačnikovo pri Novi cerkvi.

Listič: Štev. 47. letos zaradi konfiskacije izpadne; dopisi iz Koroškega, Haloz itd. in cerkvene reči prihodnjč.

Loterijske številke:

V Trstu 3. decembra 1881: 81, 89, 38, 48, 82.

V Linci „ „ 47, 40, 86, 77, 83.

Prihodnje srečkanje: 17. decembra 1881.